

Pocházím ze Zaragozy. Je to hlavní město Zaragozské provincie a autonomní komunity bývalého španělského království Aragon. Zaragoza leží na řece Ebro a jejích přítocích Huerva a Gállego, nedaleko středu regionu, v údolí s celou řadou krajin, sahajících od pouště (Los Monegros) až po husté lesy, louky a pohoří.

Populace města Zaragozy činí necelých 700 000 obyvatel, což je páté největší město ve Španělsku. Město leží v nadmořské výšce 200m.n.m. a tvoří křižovátku mezi Madridem, Barcelonou, Valencií, Bilbaem a Tolouse (Francie) – všechna města ve vzdálenosti okolo 300 kilometrů od Zaragozy.

Zaragoza hostila Expo 2008 v létě roku 2008, Světový veletrh „on water“(??) a udržitelném rozvoji.

Město je známé pro svůj folklor, slavnou zdejší kuchyni, a své tři památky (the Basílica del Pilar, La Seo Cathedral a Aljafería Palace). Fiestas del Pilar patří mezi nejoslavovanější festivaly ve Španělsku.

Udržuji stálý kontakt se svými bratry a sestrami v Zaragoze (moji rodiče již zemřeli) a stále se tam vracíme.

Říkám to, protože od poloviny 70. let žiji v Barceloně, kde jsem ještě před několika lety pracoval ve vícenárodní společnosti v oblasti chemie. Nyní spolupracuji jako právník pro právnícko-ekonomickou firmu.(Mám titul Doktora práv).

Nedávno jsem se chopil příležitosti změny povolání a volnější pracovní doby, kterou nové místo nabídl (doba kterou se mi podařilo najít) a začal sem opět studovat (pro což sem měl už dlouho zvláštní nutkání), a tak jsem vystudoval (“Master’s degree” – něco jako magistr asi) společenskou a kulturní antropologii na Barcelonské univerzitě (Universidad de Barcelona), kde částečně spolupracuji.

Jsem ženatý, ale při této příležitosti jsem cestoval sám. Moje žena, která pracuje ve státní správě, si pro tyto dny nemohla vzít volno a cestovat se mnou. Musím říci, že cílem mého výletu bylo zúčastnit se slavností, které se konaly 12. a 13.září v Uherském Hradišti, s především etnografickým a antropologickým zájmem. Tyto “extra” dny nebyly zrovna součástí “našich” letních prázdnin.

Moje žena také sdílí mou zálibu ve folklóru, ale přesto jej neprožívá se stejnou úrovní zájmu a slabostí jako já. Nikdy jsme nebyli žádní zpěváci ani tanečníci, a nikdy jsme nebyli součástí folklorní skupiny nebo sboru. To se dá říct o celé naší rodině.

Ať už z jednoho či druhého důvodu, pracovně či z koníčku, cestoval jsem hodně: v Evropě, severní, střední a jižní Americe, Asii a Africe. Vždycky jsem upřednostňoval poznávat nové země, jít dále, “přidávat” nové země do sbírky. Říkám “poznávat”, ale později si uvědomíte, že tu zemi vlastně neznáte. Jen jste tam prostě byl. Už nějaký čas, se nejraději dostáváme blíže k samotnému životu dané země, ponořujeme se do něj. Také si uvědomujeme, že města jsou dynamická, přestože jejich památky tam mohou být pořád, jejich “život”, jejich prostředí, se neustále vyvíjejí. Nyní se rádi pokoušíme většinu toho vstřebat.

Jako turisté jsme dříve byli v bývalém Československu ještě před rozdělením. Navštívili jsme Prahu, Plzeň, Brno a Bratislavu, ale během krátkého a striktního cestovního plánu. Říkám “navštívili”: viděli, ale mohli jsme stěží “vstoupit” do života a pocitů lidí.

(Později jsem se do České republiky vrátil, ale jen na pracovní schůzku, která se konala v Karlových Varech s malou zajížděnkou do Prahy).

Již jsem znal a měl rád Československý folklór nejen z desek známého “Supraphonu” ale také z vystoupení různých spolků, které jsem viděl na festivalech v Španělsku a jiných zemích. Taková vystoupení mají vždycky “handicap” v omezení svých skladeb a v touze představit největší možnou rozmanitost a zastoupení celé země.

Obvykle v takových festivalech a vystoupeních, pořadatelé bohužel neposkytují žádné informace o probíhajícím vystoupení, ztěžujíc tak zainteresovanému publiku ocenit či zachytit ducha vystoupení. Při těchto akcích a po menším prozkoumání, jsem zjistil, že skupiny nebo skladby, které mě více oslovovaly, byly ty moravské.

Mým záměrem bylo zažít moravský folklór “in situ”(lat. na místě). Už několik let jsem zamýšlel zúčastnit se některých slavností nebo festivalů konaných na Moravě, snažil jsem se získat příležitostné informace na české ambasádě v Madridu a na mezinárodních turistických veletrzích v Madridu a Barceloně. Nakonec jsem získal přesnější a konečné informace na internetu.

Konečně jsem mohl dát dohromady data festivalu, toho v Uherském Hradišti, s mým pracovním a rodinným harmonogramem.

Chtěl jsem strávit pár dní prozkoumáváním regionu, vstřebat tak prostředí a atmosféru, ve kterých bude festival slaven.

Moje návštěva muzea v Blatnici pod Sv. Antonínkem a zajímavé informace které jsem tam obdržel od mile paní, která to tam vedla, mě později zavedly do informačního centra a k ubytování Přízámčí v Uherském Ostrohu.

Kontakt s tímto centrem byl pro mne velice důležitý. Zaměstnanci centra mi s velkou kompetencí a zdvořilostí poskytli bezpečné a velmi pohodlné ubytování a také informace, potřebné k optimalizování mého času a pobytu.

Mé ubytování po několik dnů v prostorách, které centrum nabízí, mně umožnilo cítit se trochu "blíže", více součástí Ostrožského mikroregionu. Zažil jsem to, když jsem viděl "naše" účastníky Slavnostního průvodu a později, kdy jsem se účastnil a vychutnával si aktivity v Redutě. Cítil jsem se mnohem blíže k tomu všemu; Cítil jsem, že jsem už nějak patřil k tomuto mikroregionu.

Další velmi zvláštní vzpomínka, kterou s sebou nosím, je účast nedělní ranní mše, v kostele Svatého Ondřeje v Uherském Ostrohu.

Jsem katolík. A protože jsem byl ubytován blízko kostela, opustil jsem svůj byt 5 minut před začátkem mše. Na své cestě ke dveřím kostela jsem nikoho nepotkal, pomyslel jsem si, že účast mše musí být velmi nízká. Mým jímavým překvapením bylo, že při vstupu jsem objevil kostel plný věřících. Starých, mladých a dětí, v uctivém tichu či modlitbě, připravených na začátek mše.

Během mše jsem pociťoval zvláštní a silný smysl „společnosti víry“.

Velice příznivě na mě zapůsobil cit pro hudbu moravských lidí. Zejména pak um, se kterým mladé děti hrají na své nástroje, obtížné jako housle nebo cimbál. Obdivoval jsem zaujetí mladých učít nebo vést skupiny dětských muzikantů. Stejně platí o tanečnicích.

V každé generaci jsou velmi dobří muzikanti a tanečníci, a je nesmírně dobře, že je to přenášeno z generace na generaci. Blahopřeji vám k tomuto faktu a za jeho zachování.

Zatímco jsem si vychutnával kvalitu jejich vystoupení, oceňoval jsem snahy a čas vložený do získání těchto dovedností, jejich provádění a pravidelné cvičení. Také jsem myslel na rodiny těch malých dětí, které je povzbuzovaly, zejména během těžkých začátků. Myslel jsem na ně jakožto stálou podporu, doprovázející jejich děti do i z jejich učení, někdy i pozdě večer.

Těm všem bych rád vyjádřil své díky a povzbuzení: Stojí to za tu námahu!

Co bych měl říct o kráse šatů a kostýmů; o jejich barevnosti a originalitě? Důkladnost a umělecká práce, která tvoří ty šaty s delikátními látkami tak umělecky skládány a škrobeny, s tak nádhernými a bohatými výšivkami a s tolika detaily, které se rovnaly kráse žen, které je nosily.

Uznal jsem a velmi rád jsem poznamenával, že to bylo skutečné povznesení regionálního kostýmu. Bylo tam mnoho občanů každého věku, ne nezbytně členů folklorních skupin, kteří nosili své kostýmy s elegancí a hrdostí. Díky pomoci některých milých lidí jsem mohl začít oceňovat charakterističnost, která vytvářela rozdíly a značila původ (nejen mikroregionu, ale dokonce přímo vesnice nebo města) několika kostýmů.

Nemohu zajít příliš do detailů, ale přeji si zdůraznit kvalitu zdejších vín a kuchyně, které mám velice rád. Rád bych také zdůraznil, že v případě vinného festivalu, jsem vždy viděl dobrou náladu.

Bude trvat dlouho vyčíslit všechny pozitivní zážitky, které jsem zde měl; ale nechci zapomenout zmínit kvalitu a krásu koncertů: Musica Dolce Vita a Karl Dynky, a také výtečnou skladbu kostelů, ve kterých se konaly (Zvěstování panny Marie a sv. Františka Xavierského). Koncert Hradišťanu mi umožnil shlédnout aktuální cimbálovou muziku.

Popravdě jsem si velmi užil můj krátký pobyt zde, a jako jeden ze sportů, které stále praktikuji, a moje žena také, kterým je tzv. cykloturistika, neváhám se s ní vrátit a strávit opravdovou dovolenou, navštívit do hloubky vaši zemi a vychutnat si krásu krajin a možnosti dobře „vyšlapané“ infrastruktury.